

Brez čevljev.

Jesenskega jutra se je odpravljaj Škodov Lojze v šolo. Ponoči je bilo precej mrzlo, in zjutraj je debela slana pokrivala vso okolico. To pa Lojzetu ni bilo posebno ljubó; zakaj oče so mu rekli, da mora danes obuti čelje; drugače se lahko prehladi. Lojze je pa skakal in hodil mnogo rajši bos nego obut. Zato se je nerodno in počasi oblačil. Končno je le zvlekel kislega obraza izpod klopi čevlje in se začel obuvati. Njegovi čevlji res niso bili novi, vendar pa dobro popravljeni. Oče so rekli, da pride čevljar šele po Božiču, ko bode imel več časa. Do takrat pa Lojze lahko prebije še s starimi čevlji. Lojzetu pa še za nove čevlje ni bilo kaj, kaj šele za stare. Zato se je dolgo obuval in stokal, češ, oče mi bodo le dovolili, da grem bos, če vidijo, da se ne morem obuti. No, pa oče se niso zmenili za njegovo stokanje, ker so ga že dobro poznali.

„Oče, levega še ne morem obuti. Naj grem bos, saj ni daleč“, izpregovori Lojze in kaže levo nogo, ki je tičala do pete v golenici.

„E, če si obul desnega, boš menda tudi levega; saj ti ni leva noga bolj zrastle nego desna. Bos mi pa ne greš.“

Lojze je dobro vedel, da je pribito, kar rekó oče. Zato je kmalu smuknila tudi leva noga v čevlji, in Lojze je odšel nerad obut v šolo.

Na poti ga dohiti Slapečki Matevžek, ki je bil bos.

„Hej, Lojze! Kaj si že obut? Saj še ni takega mraza! Glej, na pri-sojnih krajih je slana že izginila. — Ti si prava zmrzlina, ti, Lojze.“

Lojzeta je že itak jezilo, da mora ravno on capljati obut. Sedaj pa še to porogljivo smejanje! Sicer pa ni nikjer zapisano, da bi moral iti on, Lojze, obut v šolo, če gredo drugi bosi. Oče tudi ne bodo nič zvedeli, če se med potjo sezuje. Da pride le domov obut, pa bo.

„Kaj, saj se lahko sezujem!“ zavrne čez čas Matevžka in takoj sede. Kar v hipu je bil zopet bos, četudi se je zjutraj komaj obul.

„Pa jih boš vso pot vlačil s seboj? Ali jih neseš še domov? Jaz te tukaj počakam.“

„Domov jih ne smem nesti, s seboj vzeti jih pa tudi ne maram. Veš kaj? Tukaj je ravno naš stelnik, v grm jih vržem in z listjem pokrijem, pa je. Domov grede me pa domisli, da jih vzamem, če bi pozabil.“

Rečeno, storjeno. — Čevlje vrže v leskov grm, pest listja vrhu in z Matevžkom oddirjata lahkonoaga proti šoli.

* * *

Škodov oče so hoteli tisto dopoldne nabiti škač. Iztikali so okrog hiše, pa niso mogli najti nobene preklje, da bi si napravili obroč. — „Pa stopim v stelnik“, so si rekli, „in jih prinesem nekaj. Taka reč se vedno rabi pri hiši.“

Šli so ter urezali v kratkem nekaj lepih prekelj za obroče. Že so nameravali oditi, kar zapazijo sredi košatega grma prav lepo prekljo. Čemu

bi jo puščal, da jo odreže kdo drugi! — Pa se Škodov oče sklonijo, da urežejo še zadnjo. Ker se jim je zdela malo kratka, so si razbrskali listje, da bi jo odrezali prav pri tleh. Kako se pa začudijo, ko zapazijo pod listjem čevlje. „Glej, glej, kaj sem našel!“ začno polglasno samiprisebi. „Kdo bi si mislil, da rastó na leščevju tudi čevlji? Pa še čisto dobri so videti. — Pa ne, da bi bili Lojzetovi?! — I, seveda so! Saj jih poznam. Čakaj, paglavec, ti bom že pokazal!“

Vzeli so jih in odšli. Doma so jih pa lepo zaklenili v škrinjo ter vtaknili ključ v žep, ne da bi komu kaj omenili o tem.

* * *

Popoldne je bilo prav toplo. Otroci so veselo priskakali iz šole in uživali lepi jesenski dan. Tudi Lojzetu in Matevžku je prijala toplota. Čevljev se še nobeden domislil ni, ko sta šla mimo stelnika. Že sta bila skoro na razpotju, ko se Matevžek spomni.

„Lojze, tvoji čevlji!“

„Lej no! Počakaj malo; obul si jih tako ne bom.“

Zdirjal je trideset korakov nazaj proti grmu, kjer jih je bil spravil. Brska, išče, pa zastonj. „Matevžek! v kateri grm sem jih pa spravil? Tu jih ni!“ Zavpije prestrašen.

„I, v tistega si jih dal, kjer stojiš.“

„Pa tukaj jih ni!“

„Le poglej, saj morajo biti!“

Matevžek sam steče, da mu pomaga iskati. Pa tudi on jih ne najde. Dobro sta vedela oba, v kateri grm jih je Lojze spravil; vendar sta še preiskala vse grme v obližju. Lojze se je že jokal in mislil, kaj ga čaka doma pri očetu. Tudi Matevžek je bil potrť, ker ga je pravzaprav on napeljal, da je sezul čevlje. Tolažil bi ga bil rad, pa sam ni vedel, kako.

„Veš kaj, Lojze!“ pravi čez čas, „kar tiho bodi, pa nič ne jokaj. Jih bova že dobila. Glej, da domu tako prideš, da te ne bodo videli oče. Jaz ne bom nikomur povedal. Zdaj bo menda lepo vreme, in doma te ne bodo silili, da se obuješ. V nekaterih dneh jih pa že najdeva. Kar lepo tiho bodi, Lojze, pa ne jokaj.“

Lojze je ihté dobro razumel tovariša. Res ni kazalo drugega. Kar je, pa je. In pomagati se ne da več.

„Pa res ne boš nikomur povedal, Matevžek?“

„Prav gotovo ne. Samo obriši se, da ne bodo doma videli, da si jokal.“

Lojze je ubogal, pa si zbrisal mokre oči in lica. Molče sta stopala dalje in tudi ločila ste se molče. — —

(Konec prih.)

